

Обретенковъ, Иванъ хаджи Димитровъ и Георги Икономовъ. Основалъ се новъ революционенъ комитетъ, който билъ нареченъ Българско временно правителство. Неговата задача била: да се започне отново една нова деятелностъ на организиране възстанието, което да се обяви на 1 май 1876 година. Временното правителство, както знаемъ отъ историята, се състояла отъ осемъ души: Стамболовъ, Заимовъ, Бенковски, Воловъ, Драгостиновъ, Георги Икономовъ, Иванъ хаджи Димитровъ и Никола Обретенковъ. То имало седалище — навсѣкжде и никжде. Така България била раздѣлена на петъ революционни окръжи: 1) Търновски — на чело съ Стефанъ Стамболовъ и помощници Христо Караминковъ — Бунито и Георги Измирлиевъ — Македончето; 2) Сливенски — съ Иларионъ Драгостиновъ; 3) Панагюрски — съ Бенковски и Воловъ; 4) Софийски — съ Никола Обретенковъ и Вратчански — съ Стоянъ Заимовъ.

Като най-важенъ и издигнатъ отъ петтѣ революционни окръжи, изпъква Търновскиятъ. Будното българско население, което населявало този окръгъ се е приготвявало за борба противъ турското иго и въ миналото. Както споменахме по-горе, тукъ се наброяватъ и сж избухвали подредъ нѣколко възстания. Въ околността на Търново и околнитѣ градове и села е имало много манастири, които сж били огнища на революционни и черковни борби: — „Преображенския манастиръ“, кждето е обитавалъ легендарния Отецъ Матей Преображенски; „Света Троица“ при престолния градъ В. Търново, който е пазилъ спомени отъ старитѣ български патриарси и изчезналото българско царство, Арбанашкиятъ манастири, кждето сж обитавали сѣнкитѣ на бояритѣ на нѣкогашното българско царство; Петро-Павловския манастиръ — гиздаво кацналъ при градъ Лѣсковецъ, кждето сж се подвизавали Иларионъ Макариѳополски (1812—1875) и Максимъ Райковичъ, първитѣ труженици на народното дѣло въ тоя край, които сж ръководили борбата за нашето национално и духовно освобождение; Капиновския манастиръ „Св. Илия“ при село Капиново; Килифарския манастиръ; Плаковския манастиръ; Дръновския манастиръ „Св. Архангелъ“, който е билъ свѣрталище на бунтовницитѣ начело съ попъ Харитона и Бачо Киро — всичкитѣ — сж откърмили смѣли агитатори за народното дѣло, които сж били достойни борци за нашата свобода. Населението отъ тоя край още отъ най-ранно е водило открита борба за църковна независимостъ, която подготвяла почва за нашето политическо освобождение, поради което, на тоя революционенъ окръгъ, съ неговото чисто българско будно население, е била възлагана най-голъма надежда за единъ голѣмъ успѣхъ въ борбата. Голѣми на-